

a munka." Az orvosi komisszióknak más volt a véleménye, a születendő gyermek és az anya egészségének és a társadalmi érdekeknek a viszonyáról. Kórházba utalták a fiatalasszonyt. A hivatali merevség mögött ezúttal sem valódi közösségi meg-gondolás, hanem azzal éppen ellentétes embertelen közöny, ostobaság húzódott meg. Talán nincs még egy terület, ahol a közösség és az egyén érdekének elválasztha-tatlansága annyi meggyőző példát kínálna, mint a női sors, az anyaság, a női munkafeltételek, a nemek között arányosan megosztandó feladatok vonatkozásá-ban. Közhely ez is, tréfásan vagy restelkedve fogalmazzuk meg, hivatkozunk rá. Talán nem ártana erről az erőltetetten könnyed hangról komolyabbra, felelősség-teljesebbre váltani, erről a restelkedésről leszokni.

A legmagasabb fórumokon arra biztatják társadalmunkat, hogy jobban bízson a nők alkalmasságában úgyszólván minden feladat elvégzésére, hogy többet — nem mennyiségileg, hanem minőségileg többet! — bízson a nőkre nagy célkitűzései valóra váltásában. És bátorítják a nőket is, hogy jobban bízzanak önmagukban, bátrabban éljenek jogaikkal, járuljanak maguk is hozzá az eddiginél fokozottabb mértékben, szóval és tettel azoknak a feltételeknek, egy olyan közösségi szellemnek a kialakításához, amelyben a nők ügye nem külön tételként, hanem a mindenki felemelkedését célzó, általános haladás elengedhetetlen részeként szerepel, mint oszthatatlan emberi ügy.

Erre a bizalomra, erre a bátorságra — pontosabban a még tapasztalható bizalmatlanságok, bátortalanság oldására — jogosít a rendkívül sok pozitív példa, az egész társadalmi struktúra átépülésének hatalmas pozitív háttere, amelyen éppen ezért élesen kirajzolódnak a negatív tapasztalatok. A lelkesítő példák erőt adnak a lehangoló példák megoldásához. Ismerni a teljes valóságot kell, a leggondosabb, állandó figyelmet a valóság megváltoztatásra váró jelenségei igénylik. A nőkérdés-nek, amelyről tudjuk, hogy a modern társadalom alapkérdései közé tartozik, világ-viszonylatban több a megoldatlan, mint a megoldott vonatkozása. Előtérbe éppen ott kerül, ahol megérttek mind az objektív-anyagi, mind pedig a szubjektív-tudatbeli követelményei annak, hogy a kérdés a maga összetettségében, mint történelmi, gazdasági, demográfiai, szociológiai, lélektani tényezők tudományos vizsgálatának tárgya és mint a gyakorlati cselekvés céltudatos iránya, módozatainak keresése egy újabb, kedvező fordulattal váljon pontosan felmért lehetőségből halaszthatatlan szükségességgé. Ezen a ponton vagyunk.

Lehet-e a közös felelősségnek, a közös erőfeszítésnek ezen a fokán a nőkről szólni — csak nőknek?

BALLA ZSÓFIA

A GYERMEK

Egy angyal, csöppnyi isten,
ki nincsen még a földön,
csak arra vár, hogy intsen
teremtője, az ösztön.
S ő megjelenne hűsba
és vérbe vértetetlen,
majd átvonulna kérdőn,
csalódva s rettenetlen.

És azt hiszem, hogy győztem
ifjan még hűvös aggyal,
hogy megjelent előttem
az intés, mint az Angyal.
És óvom azt a testet,
ki megszületni készül.
Leskődő lélek repked,
hogy rácsaphasson végül.